

Ter nagedachtenis aan
mijn trouwe viervoeters
Diesel(Ozzie) en Do(Cool)

Cath Muermans

**Afscheid nemen is één van de moeilijkste fase
in mijn leven als hond
Tien jaar lang heb ik mogen genieten van mijn
onbekommerde leven met mijn vriend Ozzie
Het einde voor hem is nabij
Een leven zonder hem is moeilijk voor te stellen
Samen hebben we de mooiste wegen
bewandeld,
gestoeid en elkaar het leven soms lastig
gemaakt.....maar toch was je er altijd voor me**

**Morgen is het zover
Om drie uur zal de dierenarts je laatste adem
laten uitblazen**

Vandaag zal ik bij je waken

Morgen zal ik om je treuren

**Vandaag is het zover
Ze denken dat ik het niet weet
Mijn lijf voelt zwaar
Opstaan is een zware klus geworden
Mijn tijd hier, zit erop
Ze weten niet dat ik dat zelf wel
besef
Mijn lieve Cool zal ik zeker gaan
missen
Iedere avond zal ik over jullie
waken
Nog even en dan komt de dierenarts**

Vaarwel allemaal.....

Ozzie

De uren kruipen voorbij. Vandaag hebben ze bij me gewaakt. De klok luidt het laatste uur in. Het is druk in de kamer. Mijn neus neemt de geur van iedereen op. Ze zijn er allemaal
Één voor één kruipen ze dicht tegen me aan.
In mijn ooghoek zie ik Cool rustig op haar mat liggen. Doodstil.....met een traan in haar ooghoek.

De voordeurbel onderbreekt de stilte in de kamer
Zachtjes gaat de deur open.

In de verte hoor ik stemmen die ik nauwelijks herken. Ik voel hoe het enorme verdriet aanwezig is in de ruimte.
Zachtjes voel ik een prik. De slaap overmandt me. Ik zie hoe Cool langzaam mijn oogvlies verlaat.
Nog even en mijn laatste adem zal mij verlaten.

De dierenarts neemt de volgende stappen rustig met ons door. Ik zie dat mijn baasje naar de keuken loopt en zachtjes in de telefoon begint te praten.

Ja, dat is goed, hoorde ik hem zeggen. Ik zie u achter en half uurtje.

De stilte erna was even voelbaar. De dierenarts nam afscheid en beloofde om nog met ons contact op te nemen.

Langzaam stond ik op. Ik duwde mijn neus tegen die van Ozzie. De droogte ervan zorgde voor een rilling door mijn hele lijf.

Tevens bespeurde ik geen enkele verplaatsing van lucht.

Nu begon het pas bij me door te dringen.....Ozzie had ons verlaten. Ik trok me weer terug op mijn eigen mat.

De deurbel klonk opnieuw. Een vreemde man kwam binnen. Hij begon tegen mijn baasjes te praten.

De vreemde man stond weer op en ging naar buiten.

Verbaasd keek ik op toen hij even later de kamer weer binnen kwam

In zijn hand droeg hij een grote plank met een deken erop.

Zachtjes werd Ozzie onder de deken op de plank gelegd. Ik zag nog net een stukje van zijn oor onder de deken uit komen. Dit was het laatste wat ik van mijn dierbare vriend nog te zien kreeg.

Mijn baasjes droegen hem zelf de auto in voor zijn laatste reis.

Nog even namen ze afscheid.

De deur sloot zachtjes.....de auto verdween uit ons zicht.

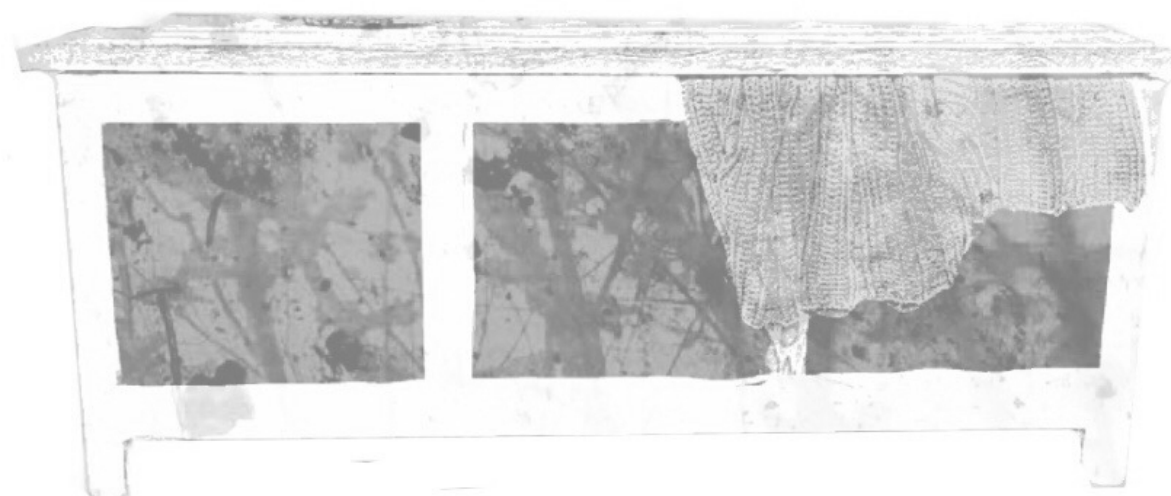
De blauwe deken waarop hij zijn laatste adem had uitgeblazen werd zorgvuldig opgevouwen.

Nog even werd er aan geknuffeld en geroken.

Daarna belandde hij in de dekenkist in de gang.

De geur van Ozzie zal voor altijd aanwezig zijn in deze deken.

Ik was ervan overtuigd dat hij nooit in de wasmand terecht zou komen.

De nacht was nog nooit zo koud geweest en dat voor midden in de zomer. De laatste weken heerste er een overvloed aan zonneschijn.

Dat zorgde ervoor dat de dagelijkse wandelingen ingekort werden

Zelf had ik daar geen bezwaar tegen. Mijn wil om verder te leven leek zinloos te worden.

De plaats tegenover mij bleef leeg. Mijn levensvreugde beleefde een dieptepunt.

Mijn vacht begon zichtbaar zijn glans te verliezen.

De voerbak bleef iedere dag voller staan.

Zienderogen verloor ik een paar kilo gewicht. Het geluid van de riem, die aankondigde dat het tijd werd voor een uitje, zorgde er niet meer voor dat ik kwispelend aan de voordeur stond.

Ik zag de bezorgde blikken van mijn baasjes.

Na een paar dagen werd ik met zachte hand in de auto gezet.

Normaal gingen we op zo'n laat uur niet meer weg.

We naderden een vreemd gebouw, maar toch had het iets bekends.

Eenmaal binnen begon het mij te dagen.

Hier was ik een paar jaar geleden meerdere malen geweest.

Een nierfalen was me bijna fataal geworden.

Mijn lijf schokte even toen dit besef boven kwam.
Met de tong uit mijn mond waggelde ik de
wachtruimte binnen.

Om me heen lagen meerdere uitzichtloze gevallen.
Een kat keek me vies aan vanuit haar reiskooi. Ze
blies zo hard dat ik wat vocht van haar in mijn
gezicht voelde. Een visgeur maakte dat ik mij
misselijk ging voelen. Een braaksmaak vulde mijn
mond. Mijn neus vloog de lucht in en al slikkend
probeerde ik het opgekomen braaksel omlaag te
krijgen.

Het was net alsof de kat achter haar tralie met een
brede glimlach naar me keek.

Mijn gedachten maakten zich los van dit voorval.
Een onverwachte ruk aan mijn riem bracht me terug
naar de realiteit.

Ik was aan de beurt.

De deur naar de onderzoeksruimte stond open. Met
de staart tussen mijn billen stapte ik over de drempel
op de koude vloer waar ik jaren geleden, dagen had
gelegen.

De dierenarts voerde eerst een gesprek met mijn
baasjes voor hij de aandacht op mij vestigde.
Er werd overal gevoeld. Zelfs op plekken waar ik zelf
liever niet zou komen werden grondig onderzocht.
Een lange zucht maakte me argwaanend.

Er werden woorden gewisseld die ik niet begreep.
Nogmaals werden mijn gevoelige plekken betast en
bekeken.

Opnieuw baarde me een zucht grote zorgen.
Voorzichtig belandden mijn voeten weer op de
grond.

Uit het gesprek dat volgde begreep ik dat dit niet
mijn laatste bezoek hier zou zijn.

Met een afwezige blik schokte ik door de
spreekkamer heen.

In mijn ooghoek zag ik nog net hoe de kat naar me
blies.

De wind waaide door mijn haren. Ik snoof de
warmte diep in mijn longen naar binnen.

In de auto was het bijzonder stil. De rit naar huis
leek veel langer te duren.

Bij thuiskomst nodigde mijn deken mij uit om even
uit te rusten.

Uren later werd ik nog even wakker gemaakt om
mijn behoefte nog even te doen voor de nacht zou
invallen.

Een paar druppeltjes verlieten mijn lichaam.
Vergeefse moeite, ging er door me heen.
Morgen is misschien alles anders.....

En of alles anders werd!!

Ik merkte dat er verandering op komst was. Er vielen namen die ik nog niet eerder gehoord had. Maddie, Becky. Wie waren dat? Steeds vaker hingen die woorden in de lucht. Er werd druk getelefoneerd.

Daarbij was iedereen ontzettend veel met me bezig. Vleesjes werden me toegestopt met een vreemd voorwerp erin. Dat liet ik er natuurlijk uit vallen tot grote ergernis van mijn baasje.

Het vreemde voorwerp, pil genaamd, werd in een klodder van pindakaas geduwd en daarna zo ver mogelijk in mijn keel gedropt.

Kokhalzend en smakkend vond de pil een weg naar binnen.

Water werd tot mijn mand gebracht en het allervervelendste was de pasta met energie erin. Meerdere malen per dag moest ik hier een vingertop van opeten. De pasta bleef maar aan mijn tanden plakken.

De resten stapelden zich op in mijn mond. Telkens als ik mijn mond open deed kwam de plakgeur me tegemoet.

Ik probeerde me te vermannen om dit tafereel te voorkomen.

Het leek wat te lukken, maar schijn bedriegt.

Daarbij beleefde ik mijn dagelijkse ritjes naar de dierenarts. Een infuus werd bij me aangesloten en dat zorgde ervoor dat mijn lijf begon op te zwellen van het vocht. Voor ik naar binnen liep was ik nog mooi slank. Ik kreeg zelfs een paar natte neuzen tussen mijn benen op weg naar de spreekkamer.

Op de terugweg was ik kogelrond. Niet terug te herkennen.

De natte neuzen die mij eerder zo aantrekkelijk vonden, lieten zich niet meer zien. In shock liet ik hun achter.

Met dichtgeknepen billen waggelde ik naar buiten om me te verlossen van een gedeelte van het toegediende vocht.

Meerdere dagen moest ik dit tafereel ondergaan.

De laatste dag werd er nog een grondig onderzoek aan toe gevoegd.

De woorden die gesproken werden hadden geen blijdschap of glans.

Sterkte , hoorde ik nog net bij het verlaten van het pand.

Mijn lijf begon toch wat beter te voelen?

Aan de zomer kwam maar geen einde De warmte en
hitte had de laatste maanden de overhand
Lichamelijk begon ik wat op te krabbelen. Een
hondenbuggy zorgde ervoor dat de wandelingen
draaglijk waren voor mij

Als een prinses werd ik erin voortgeduwd. Op straat
gaapten mijn medevoeters me argwanend aan
Moet je die zien, las ik uit hun ogen. Mijn blik
wendde zich dan snel af

De buggy ging aan het einde van deze rit niet de
gang in. Hij werd gestald op de achterbank van de
auto

‘Vreemd’ ging er door me heen. Zachtjes belandde
ikzelf in de ruime achterbak op een comfortabele
deken

Er waren geen tekenen geweest dat er een uitje
gepland was. Argwanend hield ik mijn oren op
afluisterstand. Met de woorden die vielen vormde ik
een zin. Holland. Pension. Twee. Keuze. Vriend.
Ahhh. Daar viel het belangrijkste woord ‘Hond’
Wat moest dat worden? Een hollandse hond die de
keuze kreeg uit twee pensionnen. Dat leek nergens
op

Er moesten nog wat woorden bij. Geconcentreerd
ving ik er nog een paar op. Cool. Samen. Becky of
Maddy Niet alleen

Mmmm

We reden de straat uit en maakten een bocht naar links

Ik hieldde een beetje mee in de bocht

Verdorie, ik lig hier ook nog !!! , ging er door me heen

Nog herstellende van de bocht belandden we op de rotonde die driekwart genomen moest worden

Mijn poten vlogen de lucht in. Gelukkig had ik mijn blaas nog gelegegd anders was het zeker een natte boel geworden

Voor in de auto werd er druk gepraat. De woorden bereikten me niet. Alleen een paar letters hingen in de lucht

Het voor mij bekende terrein werd verlaten. De auto maakte vaart. Een blik door de achterraut verried dat we op de autoweg waren

Zoeff zoeff zoeffff. Blauw wit zwart groen. We raasden overal voorbij

Van het gehobbel begonnen mijn oogleden zwaar te worden. Luid getoeter kwam niet voorbij mijn oorschelp. Mijn bewustzijn verviel in een mooie droom
Het leek wel of mijn ogen zich net gesloten hadden of ik werd ruw wakker geschud. .

Een onnatuurlijke houding zorgde ervoor dat ik mij even moest oriënteren waar mijn poten de kofferbak moesten aanraken

Een enorme hond voor een schuur trok mijn aandacht
Dat past noooooit in onze auto

De kofferbak ging open en een speciale loopplank werd opengeklapt zodat ik gemakkelijk de auto kon verlaten.

Naarstig ging men op zoek naar een bak met water. Helaas stond deze al de hele dag in de zon en was behoorlijk troebel

Mijn weerspiegeling leek nergens meer op
Toch nam ik een paar likjes om de aandacht van mij af te wenden

Een jonge meid, genaamd Sigrid, stelde zich voor en ze raakten in gesprek

Nog steeds was alles een raadsel voor mij.

De komende minuten viel er een stilte. Sigrid verliet ons en ging de schuur in, die bewaakt werd door de grote hond.

Het was een komen en gaan van auto's. Honden werden afgegeven en opgehaald

Een kleine dwergpincher, die eigenlijk de naam hond niet mag hebben, was zo enthousiast dat hij zijn blaas niet meer in bedwang had. Het spoot eruit, helemaal over de jurk van de eigenaar.

Ik zag dat ze een kreet onderdrukte

‘Viespeuk’, ging er door me heen. De jurk werd wat drooggedept en met een gelig accent vertrokken ze in hun dure porche.

De deur van de schuur ging open. Een schuchtere hond vergezelde Sigrid.

Een rood sjaaltje zorgde ervoor dat ze mijn aandacht kreeg.

Ik had direct door dat het een zij was. Haar elegante loop was een heel ander aanzicht dan de waggelgang van Ozzie.

Ik probeerde direct contact te leggen door even tussen haar poten te snuffelen zodat ik er van overtuigd was dat het geen verwijfde man was. Een automatische reactie zorgde ervoor dat ik klem kwam te zitten

In mijn ooghoek zag ik nog net hoe mijn omstanders zich verkneukelden om mijn onhandigheid

In diepe schaamte baande ik me een weg achter de veelvoudige benen om even van dit voorval te herstellen

De riem werd overhandigd aan mijn baasje en samen liepen we het pad omhoog

Het was mooi hier. Overal groen en vol met geuren.

Ik liet me even zakken en een plas verlied mijn lichaam. Het rode sjaaltje was nog zichtbaar in het hoge gras. Ik zocht langzaam toenadering maar dat werd nog niet geappreciëerd. Schuchter sprong ze een stuk achteruit. We vervolgden de wandeling tot er een eind leek te komen aan het pad.

Niet verwacht liet het 'rode sjaaltje' toch nog een hoopje vallen. De geur kwam me tegemoet.

Varkensvlees met groente..... onmiskenbaar!!!

Plotseling hoorde ik een naam die ik eerder had gehoord. Becky...

Ik moest even mijn geheugen raadplegen, die vol zat met verschillende laatjes , gevuld met 12 jaar levenservaring

De laatjes vlogen open en mooie herinneringen ontsnapten. Ik zag de eerste ontmoeting met Ozzie. Ik woonde toen nog in een roedel van 15 honden. Dat was een drukke tijd. Elke dag moest ik mijn best doen om genoeg voedsel te vergaren. De bakken werden in een rij neergezet en de tuindeur werd geopend. Als een stofwolk stormden we met zijn allen op de bakken af. Wie het laatste kwam had pech en kon zich nog verheugen op de laatste likjes die waren overgebleven. Ik had me hierin verdiept en kwam tot de conclusie om al bij de tuindeur te gaan liggen lang voordat deze geopend zou worden. Dat zorgde ervoor dat ik iedere avond voldaan in slaap viel. Er was meteen een klik met Ozzie,terwijl anderen grommend langs hem liepen. Gefrustreerde reuen, ging er door me heen. Bij mij hebben ze nooit een kans gekregen. Meerdere malen lagen ze op de loer. Ze konden al dagen mijn komende loopsheid voorspellen. Als makke schapjes drementelden ze om me heen. Elk van hen dacht dat ze wel een kans zouden maken. Ik liet ze tot kort bij me komen. Met mijn staart omhoog verspreidde ik de lekkerste geuren.

Op de dag dat de loopsheid zich doorzette, en ze ervan overtuigd waren dat ze eindelijk hun daad konden verwezenlijken, ging ik een ander gedrag vertonen.

Als een kat gromde, blies ik om mijn o zo begeerlijke achterlijf te beschermen. In het begin waren ze stom verbaasd. Ze hadden een makkelijke prooi verwacht en nu werden ze voor hun lange wachten niet beloond. Het werd een dagenlange strijd die ik bijna verloren had. Op een opbewaakt ogenblik had ik de grootste van de roedel niet zien aankomen.

Ik lag rustig op de grond uit te puffen van een lange wandeling.

Bijna te laat voelde ik een warme bries onder mijn staart. Mijn eerste gedachte was dat ik in deze hitte genoot van wat afkoeling. Mijn gedachten waren hiermee nog bezig toen ik iets vreemds voelde.

Plotsklaps realiseerde ik me dat die bries een andere bedoeling had. Als een blad dat van een boom vliegt en de natuur in vlucht, zo botte ik op en baande me een weg door de roedel.

Vol ongeloof lag de reu verstomd en realiseerde zich dat hij zijn daad niet had kunnen volbrengen. Hij stoof omhoog met zijn neus in de lucht. Ik zag dat hij me in het vizier had. Even in paniek zoefde ik tussen de roedel tot dat ik het hondenluik zag dat open stond.

Tussen de roedel kwam het luik steeds dichterbij. In korte nabijheid voelde ik de geur van drang van de reu. Nog een paar meter te gaan. Een korte snelle sprint zorgde ervoor dat ik het luik bereikt had. Ik maakte me klein omdat ik wist dat niet iedereen hierdoor pastte. Ik voelde een wind vlak achter me. Het luik was ik gepasseerd en ik trok zo snel als ik kon mijn billen naar mij toe. Zonder om te kijken wist ik dat ik safe was. Een harde klap en gekraak van hout zorgde ervoor dat de reu een luid gekerm ten gehore bracht

Voorzichtig draaide ik me om. Een grijs maakte meester van me. Daar lag hij dan. De ene helft in de kamer en met de andere aan de buitenkant. Met alle macht probeerde hij zich uit deze hachelijke situatie te redden

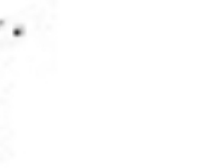
Helaas lukte hem dat niet wat voor mij een opluchting was. In mijn ooghoek zag ik hoe de andere teven zich verkneukelden

De dagen erna liep hij met een boog om mij en de andere teven heen

Het was te zien dat deze loopsheid deze keer aan hem voorbij zou gaan

Ik keerde weer terug naar het heden en zag dat we terug waren op het erf van het asiel. Het viel me op dat het nog steeds een komen en gaan was van auto's. De stank van de uitlaatgassen deed me kokhalzen. In de hoek van mijn oog keek een bezorgde blik mij aan. Nu had ik voor het eerst echt contact met haar. Voetje voor voetje zocht ik toenadering. Plots verwijderde de afstand tussen ons. Becky werd terug meegenomen naar de schuur waar de grote hond nog de zelfde waakzame positie in hield. Afwachtend op wat er vervolgens zou gaan gebeuren opende de deur van de schuur nogmaals. Een ineengedoken hond liep schuw achter Sigrid aan. De riem werd wederom overhandigd en voor de tweede keer liepen we de weg omhoog. Het bekende terrein was nu een saaie uitlaatweg geworden. Het mooie uitzicht was niet veranderd. Al slenterend volgde ik de meute. Maar we liepen niet tot einde van de weg. Halverwege draaiden we ons om. Druk gepraat en al wijzend eindigde de rit. Ik voelde aan dat er een beslissing genomen ging worden

Ééntje zou met ons meegaan. Maar wie??

Door de achterrauit van de auto zag ik mijn vertrouwde omgeving vervagen. Een traan verlied mijn ooghoek en plonsde recht op de neus van Ozzie. Ik had verwacht dat hij zou opspringen maar hij keek me even, vol medeleven aan.

Uitnodigend schoof hij een stukje op. 'Een echte heer' flitste er door me heen. Mijn oogleden werden zwaar. Een paar pogingen om ze open te houden mislukte.

Een abrupte stop zorgde ervoor dat ik van mijn plaats werd gelanceerd, en wel boven op Ozzie. Hij stoof omhoog met een hoog jankend geluid.

De klep van de auto ging open. Een ongekennde weg keek me te gemoet.

Mijn maag begon te borrelen. Zenuwen gierden door me heen. Mijn nieuwe thuis was in zicht.

Ozzie sprong er als eerste uit. Na enige aarzeling volgde ik. Wat er toen gebeurde kon ik niks aan doen. De inhoud van mijn maag ging alle kanten op. Ik voelde de druk op mijn darmen. Wat lucht ontsnapte. Ozzie keek me vies aan. Dat was niet het enige. Mijn hele opgehouden ontlasting spoot er zonder controle uit. Ozzie was te laat met reageren. Een mislukte duik zorgde ervoor dat hij middenin de uitspatting terecht kwam. Schuchter draaide ik me om.

Het was moeilijk om een lach te onderdrukken. Daar stond mijn nieuwe vriend, helemaal onder de poep. Zoiets had ik nog nooit eerder gezien. Mijn nieuwe baasjes wisten even niet hoe ze hierop moesten reageren. Ze probeerden een lach te onderdrukken.

Maar dat was niet van lange duur.

Op een gegeven moment proestten ze het uit van het lachen.

Ozzie was hier helemaal niet van gecharmeerd. Maar om verdere aandacht te vermijden liep hij volgzzaam door de garage richting de tuin.

Daar onderging hij een behoorlijke wasbeurt.

In de verte was zijn gekerm hoorbaar.

Wat een 'doetje' ging er door me heen.

Na een tijdje ging de keukendeur open. Ozzie passeerde mij en vermeed enig contact.

Hij liet zich tussen de opening van de keuken naar de kamer op de grond vallen.

Uitgestrekt blokkeerde hij de ingang. Nerveus baande ik mij een weg naar de lege mand. Al snuffelend en draaiend plofte ik neer. Zo klein mogelijk rolde ik me op. Mijn maag begon wat te knorren. Helaas stond de voerbak in het andere vertrek. Ik zou dus moeten wachten totdat Ozzie zijn plaats zou verlaten.

Plotseling werd de stilte doorbroken door een geluid dat mij vreemd in de oren klonk. Er rinkelde iets. Nieuwsgierig als ik was, vloog ik langs de benen van mijn baasje. De deur ging open. Hiervan schrok ik enorm. In plaats van terug de kamer in te lopen schoot ik naar buiten in nog een vreemde omgeving. In mijn ooghoek zag ik iets groots wits staan.

Het enige wat in mij opkwam was om ergens veilig beschut te zitten. Helaas was de afstand tussen het vreemde object en de stoep te nauw. Na enkele kruip-pogingen zat ik muurvast. Mijn onderlijf en poten bleven zichtbaar. Alle lucht pompte ik uit mijn longen om nog wat ruimte te winnen. Helaas moest er ook weer lucht terug in mijn longen zodat mijn lichaam weer uitzat.

‘Waarom let jij nou niet even op’??? ,hoorde ik roepen.

Nou mam, Ik wist toch niet dat jullie een hond gingen halen. Ik kom net terug van paardrijden. Niemand zegt mij ook ooit iets. Ze gooide haar tas in de gang en rende weer naar buiten. Moet je die zien, schaterde ze. Wat een domme hond. Die past zeer zeker bij onze Ozzie.

Ineens zat er iemand aan mijn achterlijf. Daar was ik niet van gediend. Ik verzette me uit al macht. Maar dit had geen enkel nut. Ik wist dat ik niet voorruit kon en op een gegeven ogenblik gaf ik het op. Langzaam scheen er weer licht in mijn ogen. De afstand tussen mij en het opstakel werd, groter. Wat een dom gevaarte. Van geen enkel nut ging er door me heen.

Ik werd de trap op gesleurd en belandde weer terug in de ruimte waar Ozzie al in ruststand lag.

Van alle kanten werd ik bekeken. Overal zaten ze aan me. Vreselijk.

Ik liet het allemaal over me heen komen.

In de ruimte ernaast kwamen heerlijke geuren vandaan. De geur kwam dichterbij. Een overheerlijk diner werd voor mij neergezet. Gretig begon ik hiervan te eten. In mijn ooghoek zag ik Ozzie zijn neus ophalen. Hij vond het niet de moeite waard om op te staan. Verwend nest, ging er door me heen.

Mijn oogleden werden zwaarder en zwaarder. Met moeite kon ik mijn ogen nog open houden.

‘Laat haar maar even met rust’, was het laatste wat ik nog hoorde.

Langzaam dwaalde ik af naar een andere wereld. Ik zag in de verte een kleine boerderij aan de rand van het bos.

Ik hoorde iemand roepen. “ Shadow.....Shadow..... waar ben je ?

Ik zonk steeds dieper in mijn droom en het was net of ik aan de rand mee kon kijken.....